Ч. 172 Четвер 1 (13) серпня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвика Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Дальші події на Креті.

Здаєсь що на Креті настав вже початок кінця, що настав перелом і що прийде до добровільної або примусової ампутациї на турецкім орґанізмі державнім. Вже вчерашні телеґрами принесли многозначну вість з Крети, котра вказує що надійшла пора, в котрій справа кретийска мусить раз залагодити ся. На революцийних зборах в Апокороні оголошено прилученє Крети до Грециї і установлено провізоричне правительство під проводом якогось Грека, Вольондакіса. Не знати ще лиш, на якій основі має наступити то прилученє — чи Крета має прийти під безпосередну власть Грециї, чи має бути лиш сполучена з нею унією, а впрочім задержати вповні свою автономію.

А що-ж на то Туреччина і держави европейскі? — На вість о різни в Анаполіс видав султан строгий приказ, щоби рух магометаньского населеня на острові спиняти всіма силами і вислав туди ґенерал-ґубернатора з Бруси, щоби той розглянув ся там в ситуациї і розслідив роботи кретийского сойму. Рівночасно виїхав туди також і ґенерал дивізиї Ібраґім-паша, котрого іменовано войсковим командантом на острові на місце дотеперішного команданта, Абдулла-паші. На якийсь инший, більшої ваги крок Туреччина не змогла доси рішити ся.

Не рішили ся ще також і держави европейскі, що мають робити, а не рішили ся мабуть длятого, що Анґлія рішучо спротивила ся бльокаді острова і станула по стороні Греків. Віденьский Tagblatt пише в сїй справі:

В переговорах держав европейских в кретийскій справі настала застоя. Гадку бльокади Крети покинено, бо Анґлія не хоче ніяк прилучити ся до такого кроку. Межи державами континентальними що-до бльокади нема ріжниці в поглядах. Одвічальність за спиненє заведеня спокою на Креті і поліпшеня тамошних відносин спихають всюди в Европі на Анґлію. Коли-б виводи Standard-у можна уважати за голос кабінету Сельсбері'го, то Анґлія хотіла би, щоби межи державами европейскими була згода лиш в тім напрямі, щоби острів прилучити до Грециї або дати єму автономію. А згадана ґазета анґлійска так каже: „Не можна вже довше спиняти того зворушеня у Греків, яке викликало положенє на Креті. Коли-б можна па ново завести европейский концерт, то можна би справу залагодити лиш в той спосіб, що або Крету прилучено би до Грециї, або що на острові заведено би повну автономію. Але тогди мусіла би кожда держава зречи ся своїх самолюбивих цілий і Німеччина мусіла би перестати робити Анґлії трудности для того, щоби подобати ся Росиї“.

О першій евентуальности — каже Tagblatt дальше — не може тепер бути й бесїди длятого, що то значило би зміну територияльну, а континентальні держави годять ся в тім, щоби дотеперішний територияльний стан турецкої держави оставити ненарушимим, а що-до другої евентуальности, то коли-б єї офіцияльно порушено, мусїли би держави насамперед порозуміти ся з собою. Сеї другої евентуальности нїхто ще доси не порушув, нема отже й причини займати ся нею. Тимчасом надходять з Крети непокоячі вісти, а вість, що в революциї на острові беруть участь і грецкі офіцири, представляє ситуацию в ще гіршім сьвітлї. Бльокада була би не допустила до того, щоби з Грециї приходила на острів войскова поміч, була би ворохобню зльокалїзувала та в різній мірі вплинула як на Туреччину так і на Кретийців. Чи Анґлія своїм поступованєм обезпечила інтереси християн, то велике питанє.

Ну, здаєсь, що Анґлії зовсім не розходить ся о то, щоби забезпечити інтереси християн на Креті. Она має в тім свій власний інтерес, коли стає по стороні Греків, і очевидно держить ся свого давного пляну, щоби теперішну Туреччину розбивати на як найбільше окремих народних орґанізмів і тим способом витворювати поволи і орґанізми державні, щоби опісля тим не дати Росиї прийти вповні в посїданє спадщини по Туреччині. То єсть давна тактика Анґлії і длятого то она піддержувала давнїйше Болгар, ставала завсїгди по стороні Вірмен, а тепер стає і по стороні Греків та Кретийців. Для Анґлії преці було би далеко догіднїйше, коли би на місце теперішної Туреччини станули колись окремі малі держави, як коли-б Туреччину поділено в той спосіб, що значна єї часть припала би Росиї. Може длятого бути, що таке поступованє Анґлії причинить ся і тепер до того, що Крета буде остаточно віддїлена від Туреччини, коли вже не зовсім, то бодай з як найбільшою автономією.

Коли можна повірити найновійшим вістям, то виходило би на таке, що Анґлія навіть досить явно піддержує ворохобню на Креті, а по єї стороні стає навіть і Італія. З Атин доносять іменно, що онгди виплив з порту в Пірею анґлійский корабель „Осборн“, котрий повіз 200 молодих Греків нїби то до Лїверпуля. Тимчасом в Атинах говорять всї явно, що ті люди поїхали на Крету на поміч тамошним Грекам. Розійшла ся також чутка, що в Італії

48)

Дїти капітана Ґранта.

Фантастично-наукова подорож Юлїя Верна.

(Дальше).

XIV.

Копальні гори Александра.

В роцї 1844 Родерік Мерчісон, пізнїйший презес королївского товариства ґеоґрафічного в Льондонї, добачив через порівнанє велику подібність ланьцуха гір Уральских з горами австралїйскими, що тягнуть ся з півночи на полудне недалеко від полудневого побережа. Що Уральскі гори криють в собі золото, то учений ґеольоґ припускав, що той дорогий метал мусить бути і в горах австралїйских. І справді в два роки опісля прислано єму кілька кусників золота з Нового полудневого Уельса, а то викликало еміґрацию великого числа робітників з Корнвалїї до золотоносних околиць Австралїї.

Якийсь Франц Деттон найшов перші платки золота в полудневій Австралїї, а Форбес і Сміт відкрили перші покладнї золота в Новім Уельсї.

За приміром перших еміґрантів стали напливати гірники з усїх частий сьвіта. Однако аж 3-го цьвітня 1851 р. найшов Гарґраве дуже богаті поклади золота і обіцяв ґубернаторови з міста Сідні, що покаже їх єму, коли одержить пятьсот фунтів штерлїнґів нагороди.

Ґубернатор не приймив того предложеня, але вість о відкритю розійшла ся зараз. Збігли ся всїлякі люди і вскорі повстало місто Офір, котре в будучности оправдало свою біблїйну назву богатими копальнями золота.

Аж доси було тихо в провінциї Вікторня, однако як раз она мала богатством своїх покладів перевисшити всї инші. І справді кілька місяців опісля, в серпни 1851 р. найдено там перші грудки, а незабаром розпочато копати вже в чотирох округах. Найприязнїйші условини для гірників були в окрузї гори Александра і тому було їх там найбільше, а цїна золота за фунт доходила в тім окрузї до 1441 франків.

До того місця дійшли і наші подорожні по трийцятім семім рівнобіжнику.

Дня 31 грудня, по цілоденнім походї по нерівнім і прикрім для коний ґрунтї, побачено вечером заокруглені вершки гори Александра. Розложено ся табором в тїснім вивозї того малого ланцуха гір. Конї і воли попутані глядали собі паші поміж купами кварцу. Тут ще тогди не копали за золотом і аж на другий день, на новий рік 1866 в'їхав подорожний віз в округ копальнї.

Паґанель і его товариші були одушевлені видом тої славної гори, званої Ґебур в австралїйскім язицї. Там кинула ся цїла горда бурлак, злодїїв і честних людий. На першу вість о тім великім відкритю, в золотім роцї 1851, всьо що жило покидало свої оселї. Міста стояли пусті, поля лежали облогом, кораблї не мали до послуги моряків. Золота горячка стала заразлива як воздух і коштувала богато жертв. Кілько то померло від тої недуги таких, котрі гадали, що держать в руках щастє! Копати за золотом було тодї одиноким бажанєм і хоч богато при тій роботї погибло, то не один збогатив ся одним ударом рискаля. Товпи жадних богатства плили з усїх частий сьвіта до Австралії, так що вже в 1852 р. в самім Мельбурн було пятьдесять чотири тисячі еміґрантів. То була цїла армія, але армія без вожда і карности, армія буйна, словом було пятьдесять чотири тисячі розбишак найгіршого рода.

В часї тих перших літ шаленого руху, був там страшний нелад; однакож Анґлїйцї при своїй звичайній енерґії зуміли заволодїти положенєм. Полїциянти і жандарми краєві завели лад і забезпечили честних людий від злодїїв; тому й Гленарван не застав вже тих неспокійних подій, які були 1852 р. Тринайцять літ минуло від тої пори, копанє золота відбувало ся спокійно після правил строгої орґанізациї.

Около одинайцятої години прибули подорожні до осередка копалень. Там стояло правдиве місто з варстатами, домами банковими, церквами, касарнями, редакциями ґазет, готелями, віллями і т. д. Нїчого там не хибувало, був навіть театр все повний публики, хоч вступ

вербують охотників до кретийскої ворохобні. На ту вість зібрали ся вчера в Атинах тисячі людий перед посольствами італїяньским і анґлїйским та підносили оклики в честь короля Гумберта і королевої анґлїйскої.

О послідній різни в Анаполїс наспіла тепер точнїйша вість до Константинополя, а з неї показує ся, що до міста впало 1500 магометан, зрабували всї доми і чотири церкви та вирізали 30 християн а межи ними 3 сьвящеників.

Перегляд полїтичний.

Віденьска праса лїберальна зазначує з неабияким вдоволенем, що аж за панованя Люеґера і его приклонників в віденьскій радї громадскій прийшло до того, що у бідних людий фантують на приказ бурмістра навіть образи сьвятих.

Австро-угорский посол в Атинах. бар. Косек, котрий недавно тому приїхав був з родиною до Ішль мусїв перервати свій урльоп і вертати назад на своє становище до Атин.

З Парижа розійшла ся чутка, що цар там не приїде, але стрітить ся з президентом Фором в якійсь иншій місцевости. Праса французка завзиває до складок на почетну шпаду для царя і на колиску для маючої ще народити ся царици дитини.

Голядский корабель „Дельвік“, котрий в Червонім мори забрали італїяньскі кораблї і приставили до Масави віз множество карабінів походженя российского призначених мабуть до Абесинії. Карабіни ті везено під доглядом российских людий войскових. Кажуть, що само правительство голяндске звернуло увагу італїяньских властий на той корабель.

Новинки.

Львів дня 11 серпня 1896.

— **Є. В. Цїсар** удїляв громадї Сулимів, сокальского повіта, 100 зр. запомоги на будову церкви.

— **Є. Ем. Кардинал Сембратович** виїде дня 14 серпня з Підлютого і прибуде до Львова дня 15 вечером.

— **Є. Е. п. Мінїстер зелїзниць** ґенерал Ґутенберґ приїхав в своїй інспекцийній подорожи передвчера о годинї $12^1/_2$ до Підволочиск, а по годинї $1^1/_2$ від'їхав до Тернополя, де забавив від години $2^1/_2$ до $7^1/_2$ вечером і перевів люстрацию зелїзничих урядів. Вечером того дня вернув до Львова, а переночувавши тут, виїхав вчера рано до Станиславова, Бучача і Гусятина. Завтра рано від'їде до Черновець на візитацию буковиньских шляхів, а дня 15 с. м. прибуде до Стрия, звідтам поїде до Дрогобича і Борислава, забавить в Бориславі дві години і від'їде відтак через Хирів до Ясла, Сухої, Скавіни, Осьвіцима, звідки верне до Відня.

— **В інститутї „Шкільної помочи“ в Коломиї** найде поміщене ще кількох учеників рівнорядних руских кляс ґімназиї коломийскої. Докладний конкурс був вже оголошений. Оплата виносить: при вступі 1 зр. 20 кр. вписового, 2 зр. на інвентар, а 15 зр. 50 кр. місячно з гори. Зголошувати ся можна ще до 20 серпня с. р.

— **Недостача ремісників**, особливо ковалїв і шевців, дає ся сильно відчувати — як пишуть — в скільскій верховинї. В селах Хащоване, Ялинковате, Волосянка, обі Рожанки, Славско нема нї одного шевця. Так само нема ремісників і в селах Коростові, Козьовій, Ораві, Погарі і ин. З якою небудь роботою треба їхати до Сколього або до Стрия, а се сполучене з більшими коштами і клопотами. Коли-б н. пр. в Славску, де є стация зелїзнича і уряд почтовий, осїли порядні швець і коваль, то певне мали би достаточно роботи для себе і для своїх челядників.

— **Знад Сьвічи** пишуть нам: В четвер дня 6 с. м. около 2-ої години пополудни навістила Жидачівщину над Сьвічею сильна буря з градом. Град падав величини волоского оріха, а місцями то й цїлими грудами завбільшки кулака. Найбільше потерпіли громади Сулятичі, Демня сулятицка, Лисків і Корчівка. Шкоди величезні.

— **З любови**. Улан Дутка, син громадского писаря з Берлина під Бродами, вийшов в суботу з брідскої касарнї до дому, щоби перед відходом на маневри попращати ся з родичами і своєю „любкою“ О. Дізнавши ся по дорозї, що его „любка“ хоче его покинути, бо має вже иншого, так собі ту річ взяв до серця, що постановив пімстити ся. Отже викликав дївчину з хати і пішов з нею до саду. Тут робив їй докори і жалував ся на еї поведене, а коли дївчина не богато собі з того робила, вхопив Дутка карабін (бо прийшов до села в повнім уоруженю) і два рази випалив до своєї любки. На щасте оба вистріли хибили а дївчина наполохана зімлїла і упала на землю. Дутка, перепуджений і гадаючи що убив дївчину вистрілив третий раз до себе. Сим разом вистріл був певний, бо улан повалив ся з розбитою головою без житя на землю.

— **Нещастна пригода**. З Тернополя доносять, що при будові нового будинку для огріваня води для машин зелїзничих завалило ся руштоване, з котрого упало двох робітників. Один з них помер в наслїдок покалїченя, другий тяжко побив ся. — З Кшешович коло Кракова доносять, що дня 3 с. м. в часї ярмарку наїхала артилерия на товпу людий. Одна женщина дістала ся під колеса гармати і погибла на місци. Заряджено в тій справі судове слїдство.

— **Про бурю з градом**, котра навістила в ночи на суботу північну Буковину, а о котрій ми онгди згадували, подають ще такі вісти: З Бергомету над Прутом пишуть: По 12-ій годинї в ночи на 8-го с. м. навістила велика буря з градом величини курячих яєць в нашій околицї села: Зеленів, Пядиківцї, Ревакївцї, Берогоміт і Дубівцї, наробила дуже богато шкоди, пооббивала садовину, поломала богато дерев, а місцями зрівнавши огородовину з землею, знищила кукурудзу. Селяни з розпуки ломлять руки, не знають, що мають тепер зачинати. — А з Дубівців доносять вдруге таке про ту бурю: Сегорічного Панталеймона о 1 год. в ночи навістило велике елементарне нещасте Дубівцї, половину Шипинців, Лужани, Витилївку, половину Лашківки і Валяву. Буря з градом величини курячого яйця, така що еї і найстарші люди не запамятали, спустошила поля, хати і огороди так, що поля виглядають голї як в листопадї, а хати поперевертані, крівлї пороздирані, вікна повибивані, а двері викинені з завіс. Кукурудзи всюди поломлені і роздерті, так що хиба можуть бути на пашу для худоби. Травки, а де ще були, ячмена і вівси збиті до тла. Овочі цїлком відчахнені, огородовина замулена. Люди, особливо ті, що сїють лиш кукурудзу, плачуть з розпуки, бо цїла їх праця з лїта загирена. — З Лашківки пишуть, що тамошні поля положені по части на опівніч, отже там град не знищив так дуже жнива. Але полудневу часть навістив град величини курячого яйця, і знищив на просторі двох кільометрів все до тла аж до Шубранця. Люди не знають, що дїяти, плачуть як дїти. Жаль і страх бере дивити ся на ті блїді лиця наших і так вже бідних селян, котрі по мозольній працї надїяли ся вкоротцї зібрати власний хлїб, аж тут наступило таке нещасте. Як хто вспів білий хлїб зібрати з поля, то може говорити о щастю, бо инакше приходило би ся ему гинути

до него коштував десять шилїнґів (звиж 5 зр.). Грали в нїм з великим поводженем штуку п. з. „Франц Обадія, або щасливий копатель“. Герой при кінци штуки ще послїдний раз з розпукою ударив рискалем в землю і добув з неї брилу золота чистого, неімовірної ваги.

Ґленарван був цїкавий оглянути копальнї, отже велїв, щоби віз ішов наперед під опікою Ертона і Мільреді'ого, а він сам мав з ними получити ся за кілька годин. Провідником і учителем в часї тої прогульки був, як легко догадати ся, учений Яков Паґанель.

За его радою пустило ся товариство до Банку. Улицї були широкі, добре вимощені і совістно злиті водою. На кождім кроцї стрічало око величезні афіші банкових товариств. Спілка рук і капіталів заступила дїяльність поодиноких гірників. З усїх сторін чути було гуркіт полокалень, або машин, що розбивали дорогоцїнний кварц.

Поза будинками розтягали ся обширні простори землї, де копали золото. Там працювали гірники на рахунок акцийного товариства, котре добре їм платило. Тяжко було счислити всї закопи; цїлий простір землї виглядав, як одно велике решето. Зелїзо рискалїв і лопат порозкиданих по земли лищало ясно до сонця. Між робітниками можна було найти представителїв всїх народів; однако ті люди годили ся з собою і робили свою роботу тихо без сварки, глядаючи спільно заробку.

— Але не гадайте — говорив Паґанель до своїх товаришів—щоби на австролїйскій земли не було вже цїлком тих запалених копателїв золота, що хотїли би насильно докопати ся скарбу. Знаю, що богато з них наймає ся до товариства і не можуть инакше, бо всї золотоносні ґрунти правительство вже або продало, або виарендувало. Але для того хто нїчого не має, хто нї наймити нї купити не може, тому полишає ся ще надія збогатити ся без кошту.

— А то як? — спитала леді Єлена.

— Так — відповів Паґанель — що навіть і ми, що не маємо нї найменшого права до тих ґрунтів, могли би збогатити ся при щастю.

— Але яким способом? — сказав майор.

— Через „джемпінґ“

— Що ж то таке той „джемпінґ“? — питав знов майор.

— То род змови між гірниками, котра часто спроваджує непорядки і бійки, яких і власти не були в силї нїколи придавити.

— Але-ж до лиха, Паґанель — сказав Мек-Небс — виставляєте на пробу нашу терпеливість.

— Вже, вже, любий майоре, зачинаю вам пояснювати. Принятий звичай, що всякий ґрунт, який лежить в окрузї копальнї, на котрім не роблено нїчого двяйцять чотири години (з виїмком великих сьвят), переходить на власність публичну. Хто небудь его займе, має право копати на нїм і збогатити ся, коли ему Господь пощастить. Так, так, хлопче — говорив дальше обертаючи ся до Роберта — старай ся найти такий закіп і пробуй щастя.

— Пане Паґанель — відозвала ся Мария Ґрант — не піддавайте мому братови таких гадок.

— Жартую, дорога міс Ґрант — відповів Паґанель — і Роберт добре о тім знає. Він щоби став гірником! Нїколи! Копати землю, орати, справляти, а відтак засїяти і діждати ся жнива, то розумію. Але рити в земли як кертиця, щоби найти в нїй трохи золота... то сумне ремесло і аби его хопити ся, то треба хиба, щоби Бог і люди відступили чоловіка.

Оглянувши головні копальнї і ґрунт подорожні наблизили ся до Банку.

То був обширний будинок, на котрого вершку повівала анґлїйска народна хоругов. Льорда Ґленарвана приймив дуже чемно інспектор головних заведень.

Там складають підприємцї за поквітованем золото добуте з землї. Минули вже ті часи, коли перших гірників визискували купцї кольонії, купуючи від них унцию золота по пятьдесять три шилїнґи, а відпродуючи еї в Мельбурнї по шістьдесять пять. Вправдї купец богато ризикував, бо не все навіть і войско могло довезти до місця призначеня транспорт золота, такі були розбої і напади.

Показано гостям цїкаві і рідкі грудки золота, а інспектор розповідав їм різні займаві річи о способах добуваня того металю.

Гостї оглянувши різні окази золота, перейшли до мінеральоґічного музею, заснованого коло Банку. Бачили там попорядковані і поназивані всї материї і продукти, з яких складає ся австралїйский ґрунт. Золото то не одиноке его богатство і без пересади можна би его назвати обширною скринею, в котрій зложила природа свої цїнні скарби. В шафах блищали поукладані білі топази, не уступаючі топазам бразилїйским, ґранати, рубіни, род пречудної зеленої кремінки, рубіни блїдаві, рубіни шкарлатні і їх рожева відміна; шафіри ясно і темно синї, так само рідкі і цїнені як шафіри тибетаньскі і малябарскі, вкінци малий кусник дияманту, найдений на березї ріки Турон. Нїчого не хибувало до тої богатої збірки дорогого каміня, а по золото до їх оправи не треба було далеко ходити.

Ґленарван подякувавши інспекторови за

з голоду. — Вісти ті — як бачимо — дуже розпучливі і видко, що град наробив справді богато нещастя.

— **Комітет ратунковий для погорілців в Боянци**, завязаний в цїли несеня, помочи погорілцям, котрі в числї 48 нумерів стратили все свое майно, складае прилюдну подяку П. Т. добродіям, а то: п. Артурови Глоговскому, властителеви Боянця за значний дар в дереві будівлянім і збіжу; п-и Келяновскій за 25 зр., п-и Козебродскій за 5 зр., п-и Геґенберґеровій за 1 зр.; д-рови Олійникови за 12 зр., о. д-рови Мільницкому за 5 зр., о. Лопачиньскому за 2 зр.; о. Царевичеви за 3 зр., о. М. Грушкевичеви за 5 зр. Заразом з огляду на велике нещасте відзиваемо ся до сердець всїх, котрі відчувають нужду бідних о присилане навіть найменших датків.

— **Богатий пациент.** Перед кількома днями розійшла ся поголоска на берлиньскій біржи, що знаменитий психіятр проф. Мендель покликаний до царя, що мае терпіти на нерви. Пізнїйше спростовано ту вість в той спосіб, що проф. Мендель візваний не до царя, лише до царевича. Однако тепер показуе ся, що знаменитий берлиньский лїкар не поїхав нї до царя нї до царевича, лише до богатого російского купця Александра Кокорева, перебуваючого в Царскім Селї. Кокорев хорує від двайцятьох лїт на нерви і мае ту манїю, що покликуе до себе кождого місяця иншу лїкарску повагу. Радив ся вже всїх славних російских лїкарів, тепер знов взивае по черзї всї заграничні поваги. В тім році були вже у него нїмецкі лїкарі Ґергардт, Лейден, Айленбург, Швенїнґер, Ерленмаер, а тепер візвав Мендля. Кождий з них за візиту одержуе крім звороту коштів подорожі ще 20.000 марок нагороди.

— **Сімнайцять лїт у темници.** В Тарамі в Італії відкрито незвичайний злочин. Тамошний начальник полїциї одержав безіменний лист з вісткою про замкнене в льоху сина заможного столяря, Франца Банчі. І дїйстно полїция знайшла в домі столяря на піддашу темну нору, в котрій родичі від сїмнайцять лїт держали свого сина без одежи і сьвітла. Нещаслива жертва мае тепер 24 лїт, вигляд лиця ідіотичний, волосе довге. Він не міг говорити, лиш вибурмотів кілька слів. Дявтого, що нора була дуже мала, він не міг стояти, а ходив лише рачки. Лїкарі знайшли у него характеристичну анемію, викликану браком сьвітла, скривлене стовпа хребетного з причини довголїтного корченя тїла, атрофію та паралїж кінчин в наслїдок недостачі руху і загальної вимушеностї. Безсердечних родичів зараз увязнено, а слїдство може вияснить причину того злочину.

— **Птиче гнїздо зі стали** даровано недавно до міского музея в Солюрі в Швайцариї. Солюра веде досить значну торговлю годинниками, котрих там богато виробляють і часто лучае ся, що з варстатів вимітае ся зі сьмітєм також тоненькі як волос сталеві прутики, що падуть на землю при точеню стали. Одного дня побачив якийсь робітник пару берегульок, як они несли з подвіря блискучі до сонця предмети в своїх клювах. Робітник пішов за ними і вислїдив їх гнїздо. Коли добре придивив ся побачив, що гнїздо, проміру чотирох цалїв, увите майже виключно з тих сталевих прутиків. Від того часу пильнував гнїзда і коли вже молоді берегульки попідростали і стали лїтати, він забрав гнїздо і дарував его, яко незвичайну рідкість, до міского музея.

— **Подорож бальоном в часї бурі.** Минувшого четверга упав вечером в часї великої бурі і зливи войсковий бальон з двома офіцирами під Заттельбахом. То був бальон „Брайтензе“, що належить до австрийского войскового воздухо-плавного заведеня. Той бальон пустив ся в дорогу того самого дня по полудни, коли вже хмари вкривали цїле небо. В бальонї були поручники Прікмілер і Енґель. Під Ляксенбурґом коло Відня перебив бальон перші хмари і гнав які дві години без нїякого постійного напряму серед великої зливи і густих хмар, на висотї около 1500 метрів. Офіцири мали в часї своєї поїздки робити досліди над напрямом вітрів, однако задля дощу ті досліди не принесли богато успіху.

Господарство, промисл і торговля.

— **В товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** заключено в місяци липни с. р. 3.520 важних обезпечень на суму 1,788.163 зр. обезпеченої вартости з премією 16.265 зр. 85 кр. Разом есть від початку січня до кінця липня с. р. 20.429 важних поліс вартости обезпеченої 11,913.761 зр. з премією 101.080 зр. 31 кр. В порівнаню з першим роком діловодства, в котрім було за той сам час 4.441 поліс на обезпечене вартости 3,384.287 зр. з премією 26.091 зр. 10 кр. показуе ся приріст майже в четверо стілько, як було в першім році. Церквей і приходств прибувае до обезпеченя, на жаль, дуже мало в порівнаню до великого числа церквей необезпечених еще у нас (іменно обезпечено в цїлім І. півроцї заледви 106 церквей і 73 приходств). — Фонд резервовий підніс ся до суми 47.176 зр. 47 кр. — Шкід в липни було 36 случаїв; разом було від Нового року 236 шкід, з котрих всї зліквідовано і з виїмкою 4 случаїв (на суму 1061 зр.), де з причини правної виплату здержано аж до порішеня слїдства судового, всї прочі виплачено. Сума тих шкід виносить разом з коштами лїквідацийними і по відтрученю части ресекурованої квоту 26.752 зр. 37 кр. на власний рахунок.

У Львові дня 9 серпня 1896. Від Дирекциї товариства взаїмних обезпечень „Дністер“.

— **Товариство взаїмного кредиту „Дністер“** числило з кінцем липня 1896 членів 371 з декларованими удїлами 406 на суму 20.300 корон. — Позичок удїлено 329 в сумі 107.575·02 корон. — Вкладок до обороту позістае 156 на суму 85.563·79 корон. — Оборот касовий виносив 446.209·58 корон.

Прихід до 31 липня 1896:

На фонд резервовий . .	756·—	кор.
„ удїли	14.683·76	„
„ вкладки до обороту . .	104.463·57	„
„ рахунок біжучий . .	39.215·62	„
„ позички на скрипти-зворот	13.128·64	„
„ „ „ векслї „	2.596·82	„
„ побрані відсотки . .	5.264·19	„
„ кошти адмінїстрациї . .	462·63	„
З щадницї почтової . .	42.533·60	„
Разом	223.104·79	кор.

Розхід до 31 липня 1896;

На фонд резервовий . .	12·—	кор.
„ удїли	560·—	„
„ вкладки до обороту звернено	18.899·78	„
„ позички на скрипти .	95.195·02	„
„ „ „ векслї . .	12.380·—	„
„ кошти адмінїстрациї .	1.014·27	„
„ процеити . . .	11.791·84	„
„ кошти заснованя . .	200·30	„
„ рахуиок біжучий . .	48.633·26	„
До щадницї почтової . .	43.245·72	„
Готівка	1.172·60	„
Разом	223.104·79	кор.

З позичок припало до заплаченя до кінця липня 265 рат, з котрих звернено 256 рат в сумі 15.725 корон 46 сотників, а залягае решта у 9 довжників в сумі 513 корон 34 сот., котрих о заплату упімнено. — Пригадуючи, що Товариство наше приймае вкладки до обороту до опроцентованя на 5 проц., просимо о дальші складки, особливо припоручаемо наше Товариство до льокованя фондів церковних і капіталів братетв церковних звертаючи увагу на найлїпші ґарантиї при удїлюваню позичок.

У Львові дня 6 серпня 1896. Від Дирекциї Товариства взаїмного кредиту „Дністер“.

Торг збіжевий.

Львів дня 11 серпня: Пшениця 6·50 до 7·— зр.; жито 4·90 до 5·10; ячмінь броварний 5·— до 5·10; ячмінь пашний —·— до —·— овес 5·— до 5·30; ріпак 8·50 до 8·75; горох —·—до—·—; вика 4·— до 4·50; насїнє льнянне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·— до 4·25 гречка —·— до —·—; конюшина червопа галицка —·— до —·—; шведска —·— до —·—, біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; ганиж —·— до —·—; кукуруза стара —·— до —·—; нова 0·— до 0·—; хміль 30·— до 40·—

ТЕЛЕҐРАМИ.

Білград 12 серпня. Wien. Ztg. оголосила розпорядженє мінїстерства справ внутрішних, котрим установляе ся два староства в Галичинї а іменно в Подґужу і Стрижові.

Білград 12 серпня. Король не хотїв приняти депутациї радників, але приняв пятьох з еї членів окремо, межи ними і Пашича, котрому сказав, що сам займае ся справою конституциї, котра з початком слїдуючого року буде залагоджена.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

его чемність завернув ще, щоби подивити ся на полокальню.

Паґанель хоч не стояв о дочесне добро, то однако на кождім кроцї уважно дивив ся в ту богату землю. Не міг здержати ся від того помимо безнастанних жартів своїх товаришів. Що хвиля хиляв ся, підносив камінець, кусник руди, відломок кварца і оглядав їх уважно, а відтак відкидав на бік з погордою.

— Пане Паґанель — питав майор сьміючи ся — чи вам що пропало?

— Певне — відповів Паґанель — все тратить чоловік то, чого не найшов в тій країнї золота і дорогих каменїв. Сам не знаю чому, але я рад би винести звідси яку грудку ваги хоч кількох унций, або про мене хоч би й двайцятьох фунтів.

— І що-ж би ви з нею зробили? — питав цїкаво Ґленарван.

— О, я знав би, що зробити — відповів Паґанель. — Я подарував би ей мому краеви. Зложив би еї у француским банку....

— А він приймив би?

— Певне, за поквітованем в видї облїґаций на зелїзницю.

Всї складали Паґанелеви желаня за дотепний спосіб дарованя грудки золота „свому краеви“ — а леді Елена желала ему з душі, щоби найшов найбільшу на сьвітї груду дорогого металю.

Так жартуючи перебігли подорожні більшу половину копальнї. Всюди відбувала ся робота правильно, механїчно, але без житя.

По двогодиннім проході, наткнув ся Паґанель на гостинницю дуже порядну і радив товариству відпочати аж доки не надійде віз. Леді Елена пристала на те, а що випадало щось дати уторгувати гостинници, то Паґанель зажадав якого краевого напитку.

Кождій особі подано по склянцї т. зв. „ноблера“ т. е. ґроґу, але той ґроґ був цїлком противно приладжений як в Европі. Замість чарки горівки до склянки води, наливають в Австралії чарку води до величезної склянки горівки, солодять то і пють. Було то трохи надто по австралїйски і на велике зачудоване властителки гостинницї влили гості до того ґроґу велику фляшку води і аж відтак еи пили.

Навязала ся розмова о копальнях і гірниках, як о річи, що всїм сьвіжо стояла в памяти. Паґанель був дуже вдоволений з того, що бачив, але заявив, що мусїло бути о много цїкавійше давно, в перших лїтах, коли лише ще розпочали копати в Австралії за золотом.

— Земля — говорив — була тодї скрізь подіравлена, а вкривали еї товпи робітників-мурашок і то яких мурашок! Всї еміґранти були як в горячці, але не оглядали ся на завтра. Золото летїло як полова на всї боки: пропивали его, або програвали, а та гостинниця, в котрій сидимо, називала ся тодї „пеклом“. Майже за кождим киненем кістки з одної сторони, наступав з другої удар ножем. Полїция не могла нїчого порадити і нераз ґубернатор кольонії мусїв аж з войском виходити против тої товпи збунтованих гірників. Однако утихомирив їх, на кождого копателя золота наложив податок і не без труду стягав его. Але на всякий спосіб непорядки були тут далеко менї, як в Калїфорнії.

(Дальше буде.)

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.